

HELIGHET

J. C. Ryle

HELIGHET

HELIGHET

Dess natur, hinder, svårigheter och rötter

J. C. RYLE

Originalets titel: *Holiness: Its Nature, Hindrances, Difficulties and Roots*

Svensk utgåva, översättning och omslag: © 2024 Daniel Lundgren, Eklogé

Tryck: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Tyskland

ISBN 978-952-65110-0-9 (hårda pärmar)

ISBN 978-952-65110-1-6 (PDF)

ISBN 978-952-65110-2-3 (EPUB)

Bibelcitат kommer från Svenska Folkbibeln om inte annat anges. Asterisk (*) utan fotnot indikerar alternativ översättning baserad på grundtexten.

**Sök helighet, för utan helighet kommer ingen att
se Herren.**

HEBREERBREVET 12:14*

INNEHÅLL

Inledning	i
1. Synd	1
2. Helgelse	16
3. Helighet	35
4. Striden	53
5. Kostnaden	70
6. Att växa	84
7. Visshet	99
8. Mose: en förebild	131
9. Lot: en varning	146
10. En kvinna att minnas	161
11. Kristi största trofé	180
12. Havets och vågornas härskare	194
13. Församlingen som Kristus bygger	215
14. Varning till synliga församlingar	229
15. "Älskar du mig?"	241
16. "Utan Kristus"	254
17. Stillad törst	263
18. Ofattbar rikedom	282
19. Tidernas behov	295
20. "Kristus är allt"	314
21. Utdrag från gamla författare	332

INLEDNING

Syftet

Denna volym bestående av 21 kapitel är ett ödmjukt bidrag till en sak som väcker starkt intresse i vår tid – biblisk helighet. Det är ett ämne som alla som älskar Kristus och vill främja Hans rike på jorden bör sträva efter att bidra till på något sätt. Alla kan göra något och jag önskar dra mitt strå till stacken.

Läsaren kommer inte att finna mycket som är direkt kontroversiellt i dessa texter. Jag har med omsorg undvikit att nämna moderna lärare och moderna böcker. Istället har jag nöjt mig med att presentera resultatet av mina egna studier av Bibeln, mina egna privata reflektioner, mina egna böner om klarhet och min egen läsning av gamla teologers verk. Om jag fortfarande misstar mig i något, hoppas jag att jag kommer bli visad till rätta innan jag lämnar denna värld. Vi ser alla enbart delar av sanningen och bär en skatt i lerkärl. Jag är beredd att lära mig och strävar efter att göra det på ett ödmjukt sätt.

Behovet av ett heligt liv

Under många år har jag haft en stark övertygelse om att moderna kristna i detta land inte fokuserar tillräckligt på helighet i praktiken och fullständig överlåtelse till Gud. Politik, kontroverser, partiskhet och världslighet har försvagat den andliga fromheten hos alltför många av oss. Det är beklagligt att den enskildes gudsfruktan har hamnat i skymundan och att nivån på hur vi lever har sjunkit på många håll. Vår uppgift är att vara en heder för "Guds, vår Frälsares, lära" (Tit 2:10) och göra den vacker och älskvärd genoms vårt dagliga liv och beteende. Tyvärr har vi alltför ofta bortsett från detta. Ibland klagar världsliga människor med rätta över att "religiösa" människor inte alls är lika älskvärda, osjälviska och godmodiga som andra, som inte bekänner sig till någon religion. Men helgelse har en minst lika viktig och riktig plats som rättfärdiggörelsen. En sund protestantisk och evangelisk lära är helt värdelös om den inte åtföljs av ett heligt liv. Faktum är att den är värre än värdelös, den

är rent skadlig. Kloka och uppmärksamma människor i världen föraktar den som något överkligt och ihåligt, vilket i sin tur får dem att förakta religionen. Min bestämda övertygelse är att vi behöver en grundlig väckelse i fråga om biblisk helighet, och jag är djupt tacksam för att uppmärksamheten nu riktas mot detta viktiga ämne.

Förvirringen

Det är av stor vikt att ämnet helighet läggs på en grund som är rättvisande och väl underbyggd. Diskussioner kring ämnet får inte skadas av grova, ensidiga eller oproportionerliga uttalanden. Men vi bör inte heller bli förvånade av sådana uttalanden, eftersom Satan mycket väl vet vilken kraft sann helighet har och vilken skada en ökad uppmärksamhet på ämnet kan göra mot hans rike. Det är därför i hans intresse att främja stridigheter och kontroverser kring denna del av Guds sanning. På samma sätt som han tidigare har lyckats vilseleda och förvirra människors tankar kring *rättfärdiggörelse*, så arbetar han nu för att få människor att fördunkla råd med ord utan kunskap om *helgelse*. Må Herren tillrättavisa honom!

Trots detta kan jag inte ge upp hoppet om att det onda kommer föra med sig något gott. Diskussioner kring ämnet kommer att frambringa sanningen och olika åsikter kommer att leda oss alla att söka mer i skrifterna, be mer och bli mer flitiga i vårt sökande efter vad som är "Andens sinne" (Rom 8:27).

Jag känner nu att det är min plikt att ge några inledande tips till dem som specifikt fokuserar på ämnet *helgelse* i våra dagar. Jag inser att jag riskerar att framstå som förmäten och möjligen även kränkande, men jag anser att någonting måste vågas i Guds sannings intresse. Därför kommer jag att presentera mina tips i form av frågor, och jag ber mina läsare att betrakta dem som "Varningens ord i denna tid" gällande ämnet helighet.

1. *Jag frågar först och främst* om det är vist att tala, som så många gör nuförtiden, om tron som det enda nödvändiga och tillräckliga när det gäller läran om *helgelse*. Är det förnuftigt att så många predikar på ett sådant avskalat, naket och ovillkorligt sätt, om att helighet enbart kommer genom tro, utan att personliga ansträngningar har någon betydelse? Passar detta verkligen ihop med Guds ord? Jag tvivlar på det.

Ja, tron på Kristus är roten till all helighet. Det första steget mot ett heligt liv är att tro på Kristus, och vi har inte ett jota av helighet förrän vi tror. Att vara förenad med Kristus genom tron är hemligheten både bakom att börja vara helig och fortsätta vara helig och det liv vi lever i kroppen måste vi leva i

tron på Guds Son. Tron renar hjärtat, tron är segern som övervinner världen och ”genom tron fick fäderna sitt vittnesbörd” (Hebr 11:2).

Allt detta är sanningar som ingen välinformerad kristen någonsin skulle komma på tanken att förneka. Men Bibeln lär oss absolut att den sanne kristne även behöver göra egna ansträngningar och arbeta, såväl som tro, i strävandet efter helighet. Samma apostel som på ett ställe säger: ”Det liv jag nu lever i min kropp, det lever jag i tron på Guds Son”, säger på ett annat ställe: ”Jag springer, boxas och är hård mot min kropp och tvingar den till lydnad”; och på andra ställen: ”Låt oss rena oss”, ”Låt oss sträva”, ”Låt oss lägga bort allt som tynger” (se Gal 2:20; 1 Kor 9:26-27; 2 Kor 7:1; Hebr 4:11; 12:1).

Vidare lär inte Bibeln någonstans att tron helgar oss i samma mening, och på samma sätt, som tron rättfärdigar oss! Den rättfärdigande tron är en nåd som inte beror på gärningar, utan helt enkelt litar, vilar och stöder sig på Kristus (Rom 4:5). Helgande tro är en nåd vars själva liv är handling: den ”är verksam i kärlek” (Gal 5:6). Den är som en drivfjäder som får hela den inre människan att röra sig. Trots allt förekommer den exakta frasen ”helgad genom tro” bara en gång i Nya testamentet. Herren Jesus sade till Saul: ”Jag sänder dig till dem för att öppna deras ögon, för att vända dem från mörker till ljus och från Satans makt till Gud, så att de får syndernas förlåtelse och en plats bland dem som helgats genom tron på mig” (Apg 26:17–18). Men även där håller jag med Alford, att ”genom tro” hör till hela meningen och inte måste begränsas till ordet ”helgats”. Den sanna innebörden är ”så att de genom tro på mig kan få syndernas förlåtelse och arv bland dem som är helgade.” (Jämför Apg 26:18 med 20:32.)

Frasen ”helighet genom tro”, den har jag inte hittat någonstans i Nya testamentet. När det gäller vår rättfärdiggörelse inför Gud, är det allmänt erkänt att tro på Kristus det enda som behövs. Alla som har en enkel tro är rättfärdigade. Rättfärdighet tillräknas ”den som utan gärningar tror” (Rom 4:5). Det är helt bibliskt och riktigt att påstå att ”enbart tron rättfärdigar”. Men det är inte lika bibliskt och riktigt att säga ”enbart tron helgar”. Det uttalandet skulle kräva en hel del förtydliganden. Men en sak är säker: Vi får ofta höra från Paulus att människan ”förklaras rättfärdig genom tro, utan laggärningar” (Rom 3:28). Men inte en enda gång får vi höra att vi är helgade genom tro utan laggärningar. Tvärtom säger Jakob uttryckligen till oss att tron synligt och demonstrativt måste visa människorna att vi är rättfärdiga, annars är denna tro ”i sig själv död när den är utan gärningar” (Jak 2:17). Som svar kan

jag få höra att ingen förstås menar att förringa ”gärningar” som en väsentlig del av ett heligt liv. Men det vore i så fall bra om man kunde vara mer tydlig med detta än vad många är nu för tiden.

2. *Jag frågar för det andra* om det är vist att, som en del tycks göra, tona ner de många praktiska uppmaningarna till helighet i det dagliga livet som finns i Bergspredikan och i den senare delen av de flesta av Paulus brev? Passar detta verkligen ihop med Guds ord? Jag tvivlar på det.

Alla som bekänner sig som troende bör sikta på ett liv av daglig överlåtelse och dagligt umgänge med Gud. Vi bör sträva efter att ha för vana att gå till Herren Jesus Kristus med allt vi finner vara en börda, stort som smått, och kasta det på honom. Det här, upprepar jag, skulle inget vällärt Guds barn drömma om att bestrida. Nya testamentet lär oss verkligen att vi behöver tala mer om det heliga livet än att bara tala rent allmängiltigt om det, på ett sätt som sällan sticker i något samvete eller väcker anstöt. Man måste ge en fullständig beskrivning och betona detaljerna samt de specifika ingredienserna som utgör helighet i det dagliga livet. Detta bör göras av alla som påstår sig hantera ämnet och som vänder sig till troende. Sann helighet består inte bara av att tro och känna, utan av att göra och bära, och att i praktiken visa upp aktiv och passiv nåd. Våra tungor, vårt humör, våra naturliga passioner och böjelser – vårt uppträdande som föräldrar och barn, herrar och tjänare, män och hustrur, härskare och undersåtar – vår klädsel, vår tid, hur vi sköter våra affärer, vårt uppförande i sjukdom och hälsa, i rikedom och i fattigdom — allt detta är frågor som behandlas ingående av Bibelns inspirerade författare.

De nöjer sig inte med allmänna påståenden om vad vi bör tro och känna, och hur vi ska ha helighetens rötter planterade i våra hjärtan. De gräver djupare. De går in på detaljer. De specificerar noggrant vad en helig man bör göra och vara i sin egen familj och vid sin egen hård, om han förblir i Kristus. Jag tvivlar på om denna typ av undervisning får tillräcklig uppmärksamhet i dagens rörelse. En del människor talar om att ha fått ”en sådan välsignelse” och om att ha funnit ”det högre livet”, efter att ha hört någon allvarlig förespråkare för ”helighet genom tro och överlåtelse”. Men om deras familjer och vänner varken ser någon förbättring eller ökad helighet i deras dagliga humör och beteende gör det enorm skada på Kristi sak. Vi måste verkligen komma ihåg att sann helighet inte bara består av inre förnimmelser och intryck. Det är mycket mer än bara tårar och suckar, kroppslig upphetsning och högre puls, en öm och tillgiven känsla för våra egna favoritpredikanter och vårt eget

religiösa parti, eller en beredskap att bråka med alla som inte håller med oss. Det är att ha något av en bild av Kristus, som kan ses och observeras av andra i vårt privatliv, i våra vanor, vår karaktär och våra handlingar (Rom 8:29).

3. *Jag frågar för det tredje* om det är vist att tala så vagt om fullkomlighet och att ge kristna en standard på helighet som går att uppnå i denna värld – något som det varken finns berättigande för i Skriften eller i vår erfarenhet? Jag tvivlar på det.

Ingen noggrann bibelläsare skulle komma på tanken att förneka det faktum att troende uppmanas att ”i gudsfruktan fullborda vår helgelse”, att ”föras till fullkomlighet” och att ”upprättas” (2 Kor 7:1; Hebr 6:1; 2 Kor 13:11). Men jag har ännu inte fått veta om det finns något ställe i Skriften som över huvud taget lär ut att en bokstavlig fullkomlighet, en fullständig och total frihet från synd, i tanke, ord och handling, kan uppnås, eller någonsin har uppnåtts, av något Adams barn i denna värld. En relativ fullkomlighet, en fullkomlighet i kunskap, en allsidig fasthet i varje livsförhållande, en grundlig sundhet i varje läropunkt – det kan ibland ses hos några av Guds troende folk. Men en absolut bokstavlig fullkomlighet, en sådan har Guds mest framstående heliga alltid varit de allra sista att göra anspråk på! Tvärtom har de alltid haft den djupaste känsla av sin egen totala ovärdighet och ofullkomlighet. Ju mer andligt ljus de har åtnjutit, desto mer har de sett sina egna otaliga brister och tillkortakommanden. Ju mer nåd de har fått, desto mer har de blivit klädda i ödmjukhet (1 Petr 5:5).

Vilken helig i Guds ord kan nämnas, vars liv finns detaljrikt skildrat, som var bokstavligen och absolut perfekt? Vem av dem alla skriver någonsin om sig själv, att han känner sig fri från ofullkomlighet? Tvärtom, män som David, Paulus och Johannes tillkännager i de starkaste ordalag hur de känner svaghet och synd inombords. Den moderna tidens heligaste män har alltid varit kända för sin djupa ödmjukhet. Har vi någonsin sett heligare män än den martyrdödade John Bradford, eller Richard Hooker, eller James Ussher, eller Richard Baxter (1615–1691), eller Andrew Rutherford (1600–1661), eller Robert Murray M'Cheyne (1813–1843)? Ändå kan ingen läsa dessa mäns skrifter och brev utan att inse att de kände hur de dagligen ”stod i tacksamhetsskuld till Guds barmhärtighet och nåd”. Det allra sista de gjorde anspråk på var fullkomlighet!

I ljuset av dessa fakta måste jag protestera mot det språk som används på många håll, under dessa sista dagar, om fullkomlighet. Jag måste tro att

de som använder detta språk antingen vet väldigt lite om syndens natur, eller om Guds egenskaper, sina egna hjärtan, Bibeln eller ordens betydelse. När en bekännande kristen kallt säger till mig att han har kommit bortom sådana psalmer som "Just som jag är" och att de är under hans nuvarande erfarenhet, även om de passade när han först tog upp religionen, måste jag tro att hans själ är i en mycket ohälsosamt tillstånd! När en man kan prata kallt om möjligheten att "leva utan synd" medan han är i kroppen, och faktiskt kan säga att han "aldrig har haft en ond tanke på tre månader", kan jag bara säga att han enligt min åsikt är en mycket okunnig kristen! Jag protesterar mot sådan undervisning som denna. Den är inte bara onyttig, utan också enormt skadlig. Den får förståndiga, världsvana män, som vet att sådant är felaktigt och osant, att avsky och distansera sig från kristendomen. Den trycker ner en del av Guds bästa barn, som känner att de aldrig kan uppnå "fullkomlighet" av detta slag. Den gör svaga bröder uppblåsta, som tror att de är något när de inte är det. Kort sagt, är det en farlig villfarelse.

4. *För det fjärde:* Är det vist att så kraftfullt insistera, som många gör, på att det sjunde kapitlet i Romarbrevet inte beskriver en erfaren troendes upplevelse, utan bara en opånyttfödd människa, eller en troende som är svag och obefäst? Jag tvivlar på det.

Jag erkänner helt och hållet att frågan har varit omtvistad i arton århundraden, faktiskt ända sedan den helige Paulus dagar. Jag erkänner helt och hållet att framstående kristna som John och Charles Wesley och Fletcher för hundra år sedan, för att inte tala om några duktiga författare från vår egen tid, bestämt hävdar att Paulus inte beskrev hur det var för honom själv just då när han skrev detta sjunde kapitel. Jag erkänner att många inte kan se vad jag och många andra ser: att det Paulus säger i detta kapitel stämmer på pricken med de mest framstående heliga, i alla tider, och vad som skrivits om dem. Och att han säger flera saker som ingen opånyttfödd eller svag troende någonsin skulle kunna tänka, eller för den delen kunna, säga. Så ser det i alla fall ut för mig. Men jag kommer inte att gå in på någon detaljerad diskussion om kapitlet.

Det jag betonar är det allmänna faktum att de bästa kommentatorerna i kyrkohistoriens alla epoker nästan undantagslöst har tillämpat det sjunde kapitlet i Romarbrevet även på erfarna troende. De kommentatorer som inte har denna åsikt har varit katoliker, socinianer och arminianer, med vissa ljusa undantag. Men nästan alla reformatorer, nästan alla puritaner

och de bästa moderna evangeliska teologerna står uppradade mot dem. Jag kommer förstås få veta att ingen människa är ofelbar, att de reformatorer, puritaner och moderna teologer jag hänvisar till kan ha tagit helt fel, medan katolikerna, socinianerna och arminianerna kan ha haft helt rätt! Vår Herre har ju otvivelaktigt lärt oss att vi inte ska kalla någon människa herre (Matt 23:10). Jag ber ju inte någon att kalla reformatorerna och puritanerna "herrar", men jag ber människor läsa vad de säger om detta ämne och svara på deras argument, om de kan. Detta har ingen gjort än! Att säga, som vissa gör, att de inte vill ha mänskliga "dogmer" och "doktriner" är inte ett svar. Hela poängen är: "Vad är innebörden i detta skriftställe? Hur ska det sjunde kapitlet i Romarbrevet tolkas? Vad är den sanna betydelsen av dess ord?" Låt oss åtminstone komma ihåg att detta är ett stort faktum som inte går att komma över. På ena sidan står reformatorernas och puritanernas åsikter och tolkningar, och å andra sidan katolikernas, socinianernas och arminianernas åsikter och tolkningar. Detta ska man ha klart för sig.

Inför ett sådant faktum som detta måste jag komma med min invändning mot det hånfulla, provokativa och föraktfulla språkbruk som använts mycket på sistone. Det kommer från några som förespråkar vad jag måste kalla den arminianska synen på Romarbrevet 7, när de talat om sina meningsmotståndares åsikter. Ett sådant språk är minst sagt opassande och gör bara självmål. Man kan med rätta hysa misstankar kring en sak som försvaras med hjälp av ett sådant språk. Sanningen behöver inga sådana vapen. Bara för att vi inte håller med någon behöver vi inte tala om deras åsikter med ohövlighet och förakt. Att en åsikt backas upp och stöds av sådana män som de bästa reformatorerna och puritanerna må inte övertyga alla i detta århundrade. Men det skulle i alla fall vara bra att tala om den med respekt.

5. *För det femte:* Är det vist att använda det språk som ofta används nuförtiden om läran om "Kristus i oss"? Jag tvivlar på det. Blir inte denna lära ofta upphöjd till en position som den inte intar i Skriften? Jag är rädd att det är så.

Att den sanne troende är ett med Kristus, och Kristus i honom – det skulle ingen som noga har läst Nya testamentet komma på tanken att förneka för ett ögonblick. Det finns utan tvekan en mystisk förening mellan Kristus och den troende. Med Honom dog vi, med Honom blev vi begravda, med Honom uppstod vi igen, med Honom sitter vi i den himmelska världen. Vi har fem

klara texter där vi i klartext får veta att Kristus är ”i oss” (Rom 8:9–10; Gal 2:20; 4:19; Ef 3:17; Kol 3:11).

Men vi måste se noga till så att vi förstår vad som menas med uttrycket. Att Kristus bor i våra hjärtan genom tron och utför Sitt inre verk genom Sin Ande, är klart och tydligt. Men om vi menar att Kristus bredvid, utöver och ovanför detta på något mystiskt sätt innebor en troende, är vi ute på djupt vatten. Om vi inte passar oss kommer vi snart upptäcka att vi ignorerar den helige Andes verk. Vi kommer att glömma att Gud har ett upplägg för människans frälsning: utväljandet är Gud Faderns speciella verk – försoningen, medlandet och vädjandet för oss är Gud Sonens speciella verk – och helgelsen är Guds, den helige Andes speciella verk. Vi kommer att glömma att vår Herre, när Han gick bort, sa att Han skulle sända oss en annan Hjälpare, som skulle förbli hos oss för evigt och ta Hans plats (Joh 14:16). Kort sagt, under det att vi tänker att vi ärar Kristus, kommer vi till slut upptäcka att vi vanärar Hans speciella och särskilda gåva – den helige Ande. Eftersom Kristus är Gud, är Han utan tvekan överallt – i våra hjärtan, i himlen och varhelst två eller tre möts i Hans namn. Men vi måste verkligen komma ihåg att Kristus, som vårt uppståndna Huvud och Överstepräst, i synnerhet är vid Guds högra hand och vädjar för vår sak tills dess Han återvänder; och att Kristus fortsätter Sitt verk i Sitt folks hjärtan genom Sin Andes särskilda verk, som Han lovade att sända när Han lämnat världen (Joh 15:26). En jämförelse mellan den nionde och tionde versen i det åttonde kapitlet i Romarbrevet tycker jag visar detta tydligt. Det gör mig övertygad om att ”Kristus i oss” betyder att Kristus är i oss genom Sin Ande. Framför allt är Johannes ord högst tydliga: ”att Gud förblir i oss, det vet vi av Anden som han gett oss” (1 Joh 3:24).

Med allt detta sagt hoppas jag att ingen missförstår mig. Jag menar inte att uttrycket ”Kristus i oss” är obiblskt. Men jag ser en stor fara med att lägga en överdriven, obiblskt stor vikt vid vad uttrycket förmedlar; och jag fruktar att många nuförtiden använder det utan att riktigt förstå vad de menar. Och kanske vanärar de den helige Andes mäktiga verk utan att veta om det. Om några läsare tycker att jag är onödigt petig med detta, vill jag gärna informera dem om en intressant bok av Samuel Rutherford (författare till de välkända breven), som heter *The Spiritual Antichrist*. Där kommer de att få läsa om vilka befängda villoläraror som uppstod på 1600-talet när man överdrev just denna lära om ”Kristi inneboende” i troende. De kommer att upptäcka att Saltmarsh, och Dell, och Towne och andra falska lärare, mot vilka den gode Samuel

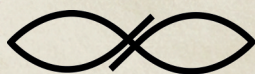
Följ med på en andlig resa genom J.C. Ryles tidlösa klassiker **HELIGHET!**

I bokens 21 djuplodande kapitel utforskar Ryle den kristna vandringen från dess kärna till dess fullhet – från att förstå syndens natur till att kämpa för helighet och att uppleva Kristi ofattbara rikedom.

Med teologiska insikter och illustrationer från Bibeln och praktiska tillämpningar, utmanar och vägleder varje kapitel läsaren till ett djupare heligt liv.

HELIGHET är en väsentlig resurs för dem som strävar efter att efterlikna Kristus och leva ett heligt liv i en värld i ständig förändring.

John Charles Ryle (1816-1900) var en framstående engelsk förkunnare och författare, känd för sin klara och gripande undervisning om kristen tro och för sitt engagemang för att förkunna evangeliet. Ryle tjänstgjorde som biskop i Liverpool i över tjugo år. Genom sitt fokus på enkelhet och Bibelns auktoritet har Ryle lämnat ett betydande arv som fortsätter att inspirera och utmana troende över hela världen.

Eklogé

